

ΕΝΑ ΑΙΝΙΓΜΑ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΕ ΑΛΥΤΟ

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ΤΟΥ 19οΥ ΑΙΩΝΟΣ

Μία μυστηριώδης μορφή. Ό αινιγματικός δριστοκράτης. Τά κατορθώματα τού Πράδο στόν "Άγιο Σεβαστιανό". Ή αναρίθμητες κατακτήσεις τού τυχοδιώκτου. Τό δράμα μιᾶς μοναχής. Ό Πράδο στό Παρίσι. Πώς έσπατάλησε κολοσσιαίες περιουσίες. Ή μυστηριώδης δολοφονία τῆς Μαρίας Λυκετάν, κλπ. κλπ.

ΙΑ ἀπό τὶς πιὸ μυστηριώδεις μορφές τοῦ περιφερόμενού αἰνοῖς ήταν κι' δὲ μεγάλος τυχοδιώκτης Πράδο, ἔνας Ἰσπανός δύλοφος, ἀπατών καὶ δόν Σουάν. Ό Πράδο ἀπότελε ἔνα ἀπὸ τὸ ζεφέρα κι' ὄλυτα ἀκόμη αἰνίγματις τῶν ἐγκληματολογικῶν χρονικῶν τῆς Εὐρώπης. Ἐπέρασε ἀπὸ τὴ ζωὴ σὺν ἔνας ἐφιστατικὸς τυφών κι' ἔκαραντος χωρὶς ποτὲ ν' ἀποκαλύψῃ τὰ σκοτεινά μυστικά του καὶ τὸ πραγματικό του ονομα. Ήταν καὶ θά εἶναι ἔνα ιδιαίτερο μυστήριο!...

Η ιστορία τοῦ Πράδο, ποὺ εἶναι μιὰ σειρά ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκπληκτικά μυθιστορήματα, ἀρχίζει ξαφνικά ἀπὸ τὸ 1875.

"Η Ἰσπανία τότε εἶχε ἀνασταθῆ ἀπὸ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο. "Ἐνας νέος, κομψός, εὐγενής, με ἀριστοκρατικὸν υἱός, δὲ Πράδο, παρουσιάσθηκε μιὰ μέρα στοὺς ὀπισθούς τοῦ θασιλέως Καρόλου - Μαρίας δὸν Κάρλους τῶν Βουρβόνων, στοὺς "Καρλιστάς" καὶ τοὺς δήλωσε ὅτι ήθελε να κατασταθῇ ὡς ἔθελοντας στό στρατό, τοῦ δὸν Κάρλου.

- Πώς σὲ λένε; τὸν ρώτησουν ἔκεινοι.
- Τὶς σᾶς νοίσει; ἔκανε ὁ μυστηριώδης νέος, κομψός, εὐγενής, με ἀριστοκρατικὸν υἱός, δὲ Πράδο, παρουσιάσθηκε μιὰ μέρα στοὺς ὀπισθούς τοῦ θασιλέως Καρόλου.

- "Ὀπώς θέλεις... τοῦ ἀπάντησαν οἱ ἄλλοι διάφοροι.
Ο δγυνωτος εἶπε τότε πώς λεγόταν Φρέντ. Σὲ λιγὸ ἔδειξε ἔνα ἀδόμαστο δέρρος. Κι' ἔτσι ἔγινε γρήγορα λοχίας. "Ήταν ἀδυσώπτος στὰ ζητήματα τῆς πειθυρχίας. Οι στρατιώτες τὸν ἔτρεμαν, μά καὶ τὸν λάτρευαν, γιατὶ ἡταν ἴπποτικός κι' ἐπεφε πρώτος στὴ μάχη. "Υστερα λοιπὸν ἀπὸ λίγον καιρὸν ἔγινε ἀξιωματικός. Τότε, για πρώτη φορά, θέλησε νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν καταγωγὴ του. Παρουσιάσθηκε ὡς κόμης τὲ Λίνσκος ντὲ Καστιλλίου. Μά ήταν δρά γε ἀλήθεια: "Ο Πράδο δηλώσεις καθαρά ὅτι ἡ γέννησίς του ἦταν ἔνα μυστήριο. Τὸ δύνομα λοιπὸν ποὺ εἶχε δώσεις δὲν ήταν ἀληθινό. Μά οι ὄντεροι του, δὲν καὶ φευδώνυμα εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ τὰ φέρουν μόνο τὰ μεῖζη τῶν θασιλικῶν οἰκῶν, τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ λέγεται κόμης τὲ Λίνσκα. Κι' ἔτσι, δὲ Πράδο ἔγινε λοχαγὸς τῶν Οδσάρων τοῦ θασιλέως Καρόλου VIII.

"Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτῆς δρύσαν ἡ ἐκπληκτικές περιπέτειές του. Τούλαχιστον αὐτές ποὺ εἶναι γνωστές. Γιατὶ κανεὶς δὲν ξέρει τὸ παρελθόν τοῦ ἥρωικού αὐτοῦ ἀξιωματικοῦ...

Τὸ σύνταγμά του, τὸ 1876, ήταν στὴ Φονταράπατικα καὶ πολιωρκούσε τὸν "Άγιο Σεβαστιανό". Ό Πράδο τότε προσφέρθη νὰ μητὶ κρυφὰ μέσα στὴν πόλη καὶ νὰ κλέψῃ τὸ μυστικό τῆς ἀμόνης της. Ό δινέρωσαν αὐτὸς δὲν φοβόταν τὸ θάνατο.

Μεταφέσθηκε ὅπιτόν κι' ἔνα δράμα μπήκε διπάρτησή τον στὸν "Άγιο Σεβαστιανό". Κατόπιν, μ' ἔνα τέχνασμα, γνωρίσθηκε μὲν τὸν φρουράρχο καὶ μέσα σὲ λίγους μέρες κατάφερε νὰ ἐξελογίσῃ τὴν κόρη του ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν ἀγγελικὴ ώμορφια τῆς. Σ' αὐτὸ δὲ τὸ μεταξὺ προσταθμούσε νὰ κλέψῃ τὰ ἀμυντικὰ σχέδια τῆς πόλεως. Μά, δὲ ὑπασπιστής τοῦ φρουράρχου, γιατὶ κάποιος στριτώτης τὸν ἀνέγνωρισε, καὶ τὸν πυροβόλησε, τὴ στιγμὴ ποὺ πρόσθισε τὸν ποικίλην θεραπευτήν τοῦ φυλακῆς. Ό Πράδο διασέρθη μόνταντον ἀπὸ τὸ τραύμα τοῦ "Άγιου Σεβαστιανοῦ"!...

Επειδὴ δημως ἔχανε πολὺ αἷμα ἀπὸ τὸ τραύμα του, μετεφέρ-

θηκε ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο, δηπου μιὰ μοναχὴ τοῦ τάγματος τοῦ "Άγιου Βικέντιου", μὲ πεντάμορφο πρόσωπο μαντόνα, τὸν περιποιήθηκε καὶ τὸν γιατρεψε. Κατόπιν ἡ ὄλυμπη μοναχὴ ἔγινε τρυφερὴ φίλη του γιὰ λίγον καιρό. Μά δὲ Πράδο διψούσε γιὰ δράσαι καὶ περιπέτειες. Τὴν παράτηση λοιπὸν καὶ διασωματίσησε στὶς μάχες. Ή ὄλυμπη μοναχὴ τότε πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη της καὶ τὴ νεροπή της.

Ο Πράδο, ἀγνώστως διαρκῶς τὸν θάνατο ἔγινε σὲ λίγο συνταγματάρχης. Ή στερεὸς ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου τοῦ δὸν Κάρλος.

Μά ὁ πόλεμος τῶν Καρλιστῶν τελείωσε πάνω στὸ χρόνο κι' ὁ Πράδο μετετέθη στὸν τακτικὸ στρατὸ μὲ τὸν θαμμὸ του λοχαγού του τὸν Ιπποκράτη.

Γύρισε λοιπὸν στὴ Μαδρίτη, δηπου γνώρισε μιὰ ὥρασιά νέα τῆς ἀριστοκρατίας, τὴν "Ελέβια" ντὲ Μπάρος. Ή νέα αὐτῆς, ποτὲ ἔρεταις ή γυναικεῖς, τὸν ἔρωτευθήκη τρελά καὶ τὸν παντερύτη. Περιττὸ ν' ἀναφέρουμε διτὶ εἶχε προίκα ἀπὸ πολλά ἑκατομμύρια! Ό Πράδο τότε ἔγινε συνταγματάρχης καὶ θάμπωσε δλὴν τὴν πόλη μὲ τὸ πνεύμα του, τὴ γοητεία του καὶ τὴν πολυτελεία τῆς ζωῆς του.

Μά ἡ γυναικά του πέθανε στὸ τέλος τοῦ δευτέρου χρόνου κι' ἔτσι οἱ Πράδο ὑποχρεώθηκε νὰ δώσῃ πίσω στοὺς δίκους της, τὴν προίκα της!

Απένανταρος λοιπὸν καθολικούς, ἔμεινε, ἀρχισε νὰ κάνῃ δάλφορα δάνεια καὶ νὰ παῖξῃ χαρτιά. Αὐτὴ ἡ ζωὴ κράτησε λίγον καιρό. Τὸ χρέος τῆς σύμμως ἔγινεν άνωριμητα, δὲ Πράδο ἔχασε τὴν ὑπόληψη του καὶ διεγράφη ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν ἀξιωματικῶν.

Ἐφύγε τότε καὶ γύρισε πάλι στὸ Παρίσι, γιατὶ εἶχε ζήσει κι' ὀλλήσε ἔκει πέρα. Ό Πράδο, παρ' δλὴν τὴν φτυαρία του ἔξακολουθούσε νὰ εἶναι διανόης καὶ νὰ διατηρῇ πάντα ἔνας ἀριστοκρατικὸ παρουσιαστικό. Ἐκεῖ τότε γνώρισε μιὰ θαύμη πουλητὴ Σουβέζα, τὴν "Άλικη Σιγκριφόν" καὶ τὴ σογήνεψε τόσο, ώστε ἀκείνη παρήστη τα παιδιά της καὶ τὸν ἄνδρα της "Άγκεταν", μιὰ περίφημη γυναικά του ήταν.

Ο Πράδο, μέσα σὲ λίγους μήνες κατασπάλησε τὴν κολοσσιαία περιουσία της καὶ κατόπιν τὴν ἔγκαττελεψι της γιὰ μιὰ ὄλυμπη μάθητολίδης, τὴν ὄντας ξαφνικά ἀγάπησε μ' ἔναν παράφερο ἔρωτα. Επειτα, ὅταν τὴν ἐξελόγισε κι' αὐτῆν, ἔγινε τρυφερὸς φίλος μιὰς θαύμη πουλητῆς χήρας, τῆς Εύγενίας Φορεστί. Ο δωσώτας ἀριστοκράτης, ἀκολούθων τὴν ἐγκληματική μέθοδο του, ἔφαγε σὲ λίγον καιρὸ δλὴ τὴν περιουσία της, τῆς πήρε ἀκόμη καὶ τὰ κοινήματα της καὶ τὴν παράτησε τα καὶ αὐτὴν γιὰ τὴν ὄλυμπη Μαρία "Άγκετάν", μιὰ περίφημη γυναικά του ήταν κόσμου.

Ξαφνικά δημως, ἔνα φρικιαστικό ἔγκλημα ἀναστάτωσε τὸ Παρίσι, "Η Μαρία Λυκετάν" της Ιησού Ιανουάριου το 1886, βρέθηκε δολοφονημένη στὸ διαμάτιο της. "Ολλα τὰ περίφημα κοινήματα της είχαν γίνεσθαι! Μαζὶ μ' αὐτά, εἶχε ἀσφαντίση καὶ δὲ Πράδο...

"Υστερ" ἀπὸ λίγον καιρό, δὲ τυχοδιώκτης μας παρουσιάσθηκε τὸ Μπορτού. Ξελόγισε καὶ πέρα μιὰ δλὴν θαύμη πουλητή χήρα, τὴν Μαρία Ρενώ, τὴν ἔγκαττελεψι γιὰ νὰ γυρίση στὸ Παρίσι κι' αὐτὸ ἔκει ἔφυγε γιὰ τὴ Λίμα, δηπου παντερύτηκε μιὰ "Ισπανίδα πολυεκατομμυρίουσχο". Περιττὸ ν' ἀναφέρη κανεὶς διτὶ κι' αὐτή περιπέτειά του εἶχε τὸ ίδιο τέλος μὲ τὶς δλέες. Επειτα, δὲ Πράδο γύρισε στὴ Μαδρίτη καὶ παντερύτηκε τὴν ἀπόγονο τῶν θασιλιών τῆς "Άραγωνής, τὴν ὄλυμπη Ντολορές Γκρέθια Μαρσιλίας κι' ἀρίστης ποὺ νά ζη σᾶνς ήνας Ισπανὸς μεγιστάν."

Μά, διατέρ, ἀπὸ ένα χρόνο, δὲ Πράδο, ξαναθρέψθηκε στὰ Παρίσιανά θουλεβάρτα, ἀπένταρος! "Ἐκεὶ συναντήσεις ἔναν τοκογλύφον ποτὲ ποὺ εἶχε γνωρίσει στὴ Μαδρίτη καὶ μιὰ νυχτά, ἀποφάσισε νὰ κλέψῃ τὰ κοσμήματα του. Τοῦ ἀγύρως λοιπὸν ἔνα εἰσιτήριο γιὰ τὴν "Οπέρα κι' ἔνω κένιον παράκολουθούσε τὴν παράσταση. Ο Πράδο τρύπωσε κρυφά στὸ σπίτι του, βρήκε ένα μικρὸ κιβώτιο με κοινήματα ἀξίας πολλῶν ἔκατομμυρίων, τὸ πήρε καὶ

(Η συνέχεια είσι την σελίδα 2353)

(Σκίτσο. Ληφθέν την ήμερα τῆς θίκης του)

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΗΣ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2339)

κριφά πάλι όγκηκε από τό σπίτι του τοκογύλυφου. Έκεινή στη γηγεί δύμας τον αντελήφθη ένας ύπερέτης κι' άρχισε νά φωνάζει:

— «Ενας κλέφτης!... Ενας κλέφτης!... Πιάτη τον!...

Ο Πράδο, με μία σπρωξιά τόν πέταξε καταγής κι' άρχισε νά τρέχη. Οι άλλοι υπέρετες κι' οι άστυφύλακες τόν κυνήγησαν μέσως και παρ' δους τούς πυροβολισμούς του, κατώρθωσαν νά τόν περικυλλώσουν και νά τόν πάσουν.

Αύτός ο μεγάλος τυχοδιώκης που είχε κατασπαταλήσει κολοσσιαίες περιουσίες, ήταν μοιραί νά πάνη στη φυλακή από ξανά!

Η δίκη του έγινε στο Παρίσι, στις 5 Νοεμβρίου τού 1888. Ο Πράδο κατηγορήθηκε ώς δολοφόνος τής Μαρίας Αγκετά. Ήλες ή παλέτες του φίλες είχαν παρουσιασθή ώς μάρτυρες. Κι' όλο τό ριστοκρατικό Παρίσι στρίκοταν στην αίθουσα του κακουργιοδικείου, για νά παρακυλωθεί την πολύροπτη δίκη του μοτηριώδων Δόν Ζουάν.

Ο Πράδο, μέχρι τέλους, δέν θέλησε ν' αποκαλύψῃ τό δυνομά του. Ωστόσο ή ένυχη του ώς δολοφόνου δπεδείχθη με διάφορα άκληντα στοιχεία και δι περιφορμος τυχοδιώκης καρατούμηθηκε υπέρ τό από λίγους καιρό, τό πρι της δης Ιανουαρίου 1889.

Ποιός ήταν δρά γε αυτός ο αινιγματικός τυχοδιώκης; «Ενας μόνο άνθρωπος δώμας αυτός, έκεινή την έποχη, είπε την έξις φράση, που αφήνει νά υπονοηθούν πολλά πράγματα: «Η Εύρωπη θ' αιτριχαίει, άν έμαθαινε από ποια ώρη έπειτα στό ωδύρικο αυτός ό άνθρωπος που παρουσιάζεται ώς Πράδο».

Κι' έτσι, έμεινε άλιτο τό αίνιγμα τής προσωπικότητος του μεγαλυτέρου τυχοδιώκου του περασμένου αίδιον!

ΜΩΡΙΣ ΚΟΡΙΕΜ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΜΑΡΙΑ ΦΟΝ ΒΑΛΕΝΤΑΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2342)

Αιτή ή έπιπληνά τής και Τισελάν ιντηρέζει γι' αιτήν μοιραία. Κάπιος Γάλλος κατασκοπεύει θεώρεις λέγο ιπταμένη τή διαγωνή της και άρχισε νά τήμ παρακαλούνθη. Μ' ίλες τής πρωφύλαξεις τής ή Μαρία φον Βαλεντάνων δέν άρχισε νά πετά στά χέρια της γυναικής αντικαταστατούτων. «Ενα χρόνο άργοτερα σημειώθηκε πάτη ώρα που προστιθούσε νά διαβιβάση μ' έναν μάστιγμα κρυμένο στόν κήπο του ποικοκείου μά ενδιαφέροντα πληροφορία μά

«Η κ. Τισελάν άγνηθρε στήν αρχή την ένωσή της: «Οταν οιως δράθηκε μπροστά στό σπαστοδεικό, δέν διστάσει νά πατούνται γιατί ένων και νά τώς έδηγησε γιατί ένων κατασκοπεύει.

— Ήδηλα, τώς είστε, νά έδειχνη τόν θένωντο τού πα δεων μου. Λαπάνα μέρον πού μ' ανεξάλληνα τόν γρήγορα και δέν μπόρεσα νά στείλω κι' άλλες χριστές Γάλλων από άλλους κόσμου!

Η Μαρία φον Βαλεντάνων άποντα τήν κατασκοπή της σε θύνατο μέλισσαντα πρωφύλακα. Τώς άλλη μέρα ένα μάστιγμα τήν άδιρησε στό δάσος τών Βενετών. Η Μαρία φον Βαλεντάνων έχουν μέλισσαντα πρωφύλακα την τονταλέττα της, έβαψε τα χειλή της και άφηνθρε νά τίσειν τά μάτια.

— Θέλω νά διδώ, είτε στόν άξιωματού τού έπειτεστικού μάστιγματού, τί θέντειν θύναστο...

— Μ' τά ένα λεπτό ή θυνόρην κ. Τισελάν έπειτε καταγής με θάτια σφάλης στήν καρδιά της.

Κι' έτσι τέλισες ή ίστορια μάζ από τίς πεδ θυμοφες και τίς πιο τολμηρές Γερμανίδες κατασκοπεύεις.

ZAN ΣΕ·Υ'

ΤΟ ΨΕΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2335)

ρήση ίσω...

Ο Αλαίν στέκεται τώρα μπροστά στή Τζένου πού κλαίει και κρύσει τό πρόσωπό της μέσα στά χέρια της. Σ κύθει από πάνω τής τής μιλάει γλυκά, τή μαλώνει τρυφερά λόγια, ώστε σιγά-σιγά, οι λογιμοί τής Τζένου γαλήνευσον. Τέλος, δειλά, ταπεινά, ύψωνει τά μάτια της πρός τόν Αλαίν.

Έκεινος τήν κυττάζει και μέσα στά μάτια του, δέν ζωγραφίζεται ούτε δργή, ούτε οίκτος, άλλα μιά μάτερνη άγαπη. Τής άιώνει τήν σγκαλιά του και καθώς ή Τζένου ρίγνεται σ' αστή και σφγγυεται γειάπτη έμπιστοσύνη έπανω στό στήθος του, τής φιλούριζει:

— Τρελλή! Μάτ' άγαπάω περισσότερο και καλύτερα έτσι! Γι' μ' ένδιασφερει τό παρουσιαστικό σου... Τήν άλλησην σου είκόνα τήν έπλαση μέσα στήν καρδιά μου... Αύτη κυττάζω πάντα και τίποτε δέν θά μπορέση νά τήν παραμορφώσει και νά τήν άσχημησην λ...

CLAUDE JAN

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΓΟΒΑΚΙ ΤΗΣ ΙΝΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2348)

χιλιά κομμάτια. Οι νάντες είχαν τρομοκρατηθῆ. Κι' δπως είνε διεισδύμονες σκέφθηκαν τότε ότι ή αιτία αυτής τής καταστροφής ήταν ή 'Ινές.

— Πρέπει νά τήμ πετάχουμε στή θάλασσα! ούρλιασαν στόν Φερράντε. Ο διάλος είνε άπαντα στό καράβι μας.

Κι' ο Φερράντε συμφώνησε μαζύ τους. «Έγώ δέν μπορούσα πειά νά τήν θωρήσου. Επεσα γονατιστούση στή μέση τού καταστρώματος κι' άρχισα να προσεύχωμαι. Ακουσα τήν 'Ινές πού σπάρασα στα χέρια τών δημιών τής κ' θύερα μά δριαία άνθρωπην κραυγή, που χάθηκε μέσα στή μανιά του τυφώνα. Τήν είχαν ρίξει στή θάλασσα!...

Και τών ουνέθη τό θαύμα! Ή θάλασσα άρχισε νά ήμερε και τό καράβι, γλύτωσε από τό δοντιά τού Χάρου. Μά τό θάρευε ή κατάρα του θανάτου τής 'Ινές.

«Υστερά από δύο μέρες καρφωθήκε πάνω στούς όφαλους τής Γής τού Πυρός. Απ' ότι δόλια πλήρωμα τού καραβιού τού Φερράντε μόνο γλύτωσε ωράριον. Τότε θάνατο. Οι άλλοι πνίγηκαν ή φαγώθηκαν από τούς καρχαρίες.

Κι' ο Γιαλιώκα, ο παραδόζος λοστρόμος τής «Σάντα Μαντλέν» τελειώντας τήν ιστορία του έμεινε σκεπτικό γιατί δέν μπορούσε νά έληγηση πώς τό γοβάκι τής 'Ινές κ' ή ζωή τού Φερράντε είχαν θρεβή στό στομάχι ένος καρχαρίας...

ΣΑΡΑ ΝΤΟΡΝΑΝ

ΑΧ, ΕΙΝΕ ΓΛΥΚΕΙΑ Η ΖΩΗ!...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2321)

κοιμητηρίου κι' έχυνε θάλασσα παρηγοριάς στήν τυραννισμένη ψυχή μου...

Η πλάσι άργιαζε, χαρούμενη, γιορτερή... Ή θλιβερή είκόνα τού νεκροταρέου έσθνε απόλετα μπροστά της.. Τά είκουσα δροσέρα, και λουσιδιόμενα χρόνια μου έκαναν τή σάρκα μου νά σκιρτάρη από εύτυχια, από σφρήγος ζωής, από λασχάρα νά ζηση και νά χαρά τόν ωμορφού κόσμου...

— Κι' έγω πού ήθελαν α' αυτόκτονων! είπα μέσα μου, σε μάτι στηγμή.

Η ψυχή μου πικράθηκε αμέσως, δημά... Ή σκέψι μου πέταξε στόν πρώμα χαμένον καλό μου... Κ' ή τύψι μέ μαστίγωσε τσουχτερά, ένων δάκρυ κύλισε στά μάγουλά μου. σάν θυσία, σάν σπονδή εύλαβική και τρυφερή για τη μνήμη Κι' έμως...

Τήν ήθελα α' στηγμή, απ' τά τρισθαθα τής ζωτασής, τής δροσερής και σφρηγηλής και νέας κι' άνθισμένης έπάρεξης μου, άκουστηκε μιά φωνή κυριαρχηκή, έπιτακτική, μιά φωνή, τήν δροσία μάτια προσπάθησε νά πνιξε:

— Είνε γλυκειά ή ζωή μή...

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2330)

πηγάνι στή φωτιά μέ λινό θώρυπο — δόσ μιά κουταλιά τής ουπάς λωμένο — αμά ζεσταθή, έχυνε μιά κουτάλια μεγάλη πού νά παίρνη ώς ένα φλυτζάνι, τού τσαγιούσα κουρκούτη και δάκρουσε από μιά κουταλιά για κάθε τρηγάνια πού θά άπλοντη και γίνεται μεγάλη δύσων ό θυμός τού τσαγιού. «Ετοι μαγιούνται και ραντίζουμε μέ θώρυπο λίγο-λίγο μέ φτερό τίς δάκρες για νά περνά από κάτω και μήν κολλήση ή τηγανίτα και άφοι δυνηθή λίγο τήν γυούζουμε από τήν δλλη πλευρά. Πρέπει δέ νά προσέχουμε νά μη παραφύνωνται, διότι έηρανόνται και δέν διπλώνουν κατόπιν. «Αν τυχόν δέ, θτών ψηφίδων είνε λίγο πετσιασμένες, τότε ρίχνουμε άκομά λίγο νερό στό κουρκούτη και γιαί εύτο προτού τίς τρηγανίσουμε, δοκιμάζουμε μιά κανανίζουμε νά είνε μαλακές δόσ πρέπει.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΞΑΝΘΗ "Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ;

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2352)

γραφείο του χωρις νά τής πή ούτε μιά λέξη. Μά δέν μετανοούσε για τό τέχνασμά του. Είχε διακαλύψει μιά γυναικί πού σε δέντα τόν πατέρα τής και τήν άξιοπρέπεια τής. Και εύχαριστη μένος κάλεσε αμέσως στό γραφείο του τόν Φαρόλι και τό δηλώλωσε:

— Ξέρω δτι είσαι κατεργάρης, μιά έχης μιά κόρη σωστό άγγελο. Γι' αυτό σέ συγχαρώ και σου δηλώνει κιόλας συγγράμη γι' αυτή τήν ιστορία που σου εύφιεξα. Μόνο για νά τής έχης καλά μαζί μου πρέπει νά μη δώσης τή Λουζία γιά γυναίκα μου. Τής άξιεζει, γιατί είνε τίμια και καλό κορίτσι και ο' άγαπατεί δόσ δέν δέξεις.

Κι' έτσι δι Μάριο Καρίνι παντρεύτηκε τή Λουζία Φαρόλι. Και ζή εύτυχισμένος μ' αυτήν τήν τόσο δωματιού γυναίκα του...

TZIOBANNI ΠΙΕΜΟΝΤΕ